

[Gustav Pedersen.]

om Gentagelser. Og saa langt tilbage ligger jo de forrige Drøftelser ikke, at der er nogen Anledning til fortsat at gentage dem.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Korsgaards venlige Bemærkninger om, at mine Ord kun havde Værdi som Tjenerens Ord over for Herren, skal jeg sige, at det kan jo godt være, det lyder lidt mærkeligt for et æret konservativt Medlem, at en Rigsdagsmand af indre Overbevisning er enig med sit Parti, men det *kan* altsaa være Tilfældet, selv om det ærede Medlem maa ske har svært ved at forstaa det.

I øvrigt er der ikke Anledning til at gøre Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, saa meget mindre som hans mange Paastande om, at Finansministeren var uduelig og at Regeringen var uduelig, alligevel konkluderede i en Tilslutning til Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen refererede mine tidligere Bemærkninger gaaende ud paa, at vi dog ikke havde nogen anden Vej end at faa et Forlig med Det konservative Folkeparti. Det er jo rigtigt, og der er heller ingen, der har fragaaet, at de Bestemmelser, som er i det Lovforslag, der her behandles, skal ændres; derimod er det naturligt, hvor det drejer sig om at indarbejde et Skattekompleks, der andrager over 80 Mill. Kr., i den almindelige Skattelovgivning, at de Foranstaltninger, der skal træffes, træffes i Forstaaelse med det Arbejde, der i øvrigt udføres for at skaffe Plan i Skattelovgivningen. Jeg tror ikke, at noget Parti, der vil kunne komme til at tage administrativt Ansvar, vil gaa ind for, at man tager dette Beløb ud til en særlig Behandling og til en særlig Planlæggelse, samtidig med at en Kommission arbejder med en anden Del af Skattelovgivningen og søger at skaffe Plan i den. Efter at vi i en Aarrække ved forskellige Kompromisser i forskellige Situationer har faaet mange forskellige Former for Skattelove, er man nu i Færd med at finde en fast Plan og Form i Systemet. Det er den rigtige Fremgangsmaade, og derfor er det naturligt at foretage en Forlængelse. Der er for saa vidt ingen, der siger, det behøver at være en Forlængelse til Udgangen af 1939. Hvis hele Skattekomplekset bliver færdigt før den Tid, saa bortfalder disse Skattelove jo af sig selv.

Hvad Lovforslaget om Arveafgiften angaar, har der været talt om den store Afgift, der her paalægges, og det har været nævnt, at den kunde gaa helt op til 50 pCt. af Arven. Det er rigtigt, men jeg vil dog

gøre opmærksom paa, at det Tilfælde, hvor den kan komme op i Nærheden af de 50 pCt., er det Tilfælde, hvor en Halvfætter eller Halvkusine eller endnu fjernere beslægtet arver 1 Mill. Kr. eller mere, og jeg synes ikke, at dette Problem i sig selv er saa presserende, at det kan give Anledning til Forargelse eller til at sætte ind særligt paa dette Felt. Jeg vil i hvert Fald mene, at skulde der have været foretaget Ændringer, var Arveafgiftsloven den, der mindst pressede paa i saa Henseende.

Jeg skal endnu en Gang henstille, at man under Hensyn til Helheden gennemfører Lovforslagene, som de her foreligger.

Himmelstrup: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen kan ikke lide disse Gentagelser fra tidligere Aar, og det kan jeg godt forstaa; de kan virke lidt trættende, det skal indrømmes. Det ærede Medlem klynker sig i Modsætning hertil til det Haab, at Arbejdet i Skattelovskommissionen virkelig skal vise, at man kan komme ind paa en anden Linie end den, man her er inde paa. Naar der nu her er Tale om Haab og Gentagelse, er der i hvert Fald een fremragende dansk Forfatter, der har prist Gentagelsen netop paa Haabets Bekostning i en meget bekendt Vending — jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, jeg tvivler om, at det vil gøre noget videre Indtryk paa det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen i Betragtning af den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister behandler Lovforslaget. Han afviste jo i Virkeligheden enhver Diskussion om det; der var ikke nogen Grund til at komme ind paa Enkeltheder. Det er der ganske vist ikke, naar man absolut ikke vil forhandle om noget, naar man vil gennemføre Lovforslaget, som det er. Og det kan man naturligvis gøre. Saa bliver Spørgsmaalet, om man kan gøre det med den Begrundelse, som man nu har til Hensigt.

Den højtærede Finansminister afviste i hvert Fald vor Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse ved at sige, at en Overførelse af Benzin-Femøren til Kommunerne kan der overhovedet ikke være Tale om. Jeg mener dog, at der er en økonomisk Begrundelse for den i Aar, og den er større i Aar, end den var tidligere, fordi jeg tror, at den højtærede Finansminister netop i indeværende Aar vil faa større Beløb ind fra visse Skatte-kilder, end han har faaet tidligere. Naturligvis kan den højtærede Finansminister godt paastaa, at jeg har sagt,